



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 401/2020-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu Martina Vernarského a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Roberta Šorla predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], obaja zastúpení advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja slobody 50, Dolný Kubín, pre namietané porušenie ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 83/2020 z 26. júna 2020 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████, a ██████████, ██████████, ██████████  
(ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie v záhlaví označených práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), Listinou základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). K namietanému porušeniu uvedených práv malo dôjsť uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Co 83/2020 z 26. júna 2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Napadnutým rozhodnutím bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19 C 115/2019 z 20. novembra 2019 (ďalej len „rozhodnutie okresného súdu“), ktorým bolo sťažovateľom (v spore žalovaným) nariadené neodkladné opatrenie spočívajúce v zákaze nakladania s nehnuteľnosťami.

2. Nariadenie neodkladného opatrenia súdy odôvodnili poukázaním na neúčelnosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia (nehnuteľnosti už ušli z majetku dlžníka do majetku sťažovateľov); na splatnosť peňažnej pohľadávky dlžníka voči žalobcovi v hodnote porovnateľnej k hodnote blokovaných nehnuteľností; na konanie o vymoženie predmetnej pohľadávky (iniciované žalobcom proti dlžníkovi) vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 15 C 149/2014; na konanie o odporovacej žalobe proti ukracujúcemu úkonu dlžníka a taktiež na systematickosť ukracujúcich úkonov dlžníka a snahu sťažovateľov nehnuteľnosti previesť na ďalšie osoby.

3. Sťažovatelia ústavnou sťažnosťou napádajú vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia v tomto rozsahu: spochybňovanie dôvodnosti odporovacej žaloby; spochybňovanie bezodkladnej potreby k dočasnej úprave pomerov; spochybňovanie primeranosti neodkladného opatrenia vzhľadom na výšku pohľadávky a napokon spochybňovanie ústavnej udržateľnosti napadnutého rozhodnutia pre nedostatočné odôvodnenie.

4. V závere ústavnej sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a aby im priznal náhradu trov konania.

## II.

5. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

6. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

7. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Uvedené ustanovenie dáva v záujme racionality a efektivity konania ústavnému súdu právomoc posúdiť prijateľnosť návrhu pred tým, ako dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne (nálezom). Ide o špecifickú časť konania, ktorá nemá charakter konania kontradiktórneho a kedy ústavný súd môže rozhodnúť len na základe tvrdení uvedených v ústavnej sťažnosti a obsahu napadnutých rozhodnutí priložených k ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd takú sťažnosť, keď uplatnené námietky (vady vytýkané rozhodnutiu) nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnosť. Inými slovami, ide o situácie, keď ústavnej sťažnosti chýba ústavnoprávna dimenzia (porovnaj napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 123/2020, ako aj Ústavný súd Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1811/20, II. ÚS 2429/20, II. ÚS 2354/20, II. ÚS 2404/20, III. ÚS 2167/20, dostupné na [nalus.usoud.cz](http://nalus.usoud.cz)). Typickou bude situácia, keď sťažovateľ spochybňuje právne závery všeobecného súdu výlučne poukázaním na ich nesprávnosť. V takom prípade totiž stavia ústavný súd do role ďalšej prieskumnej inštalácie, ktorá mu neprináleží. O takú situáciu ide aj v posudzovanom prípade.

9. Ako už bolo uvedené v bode 3 uznesenia, sťažovatelia sa pred ústavným súdom domáhajú znovuo tvorenia prípadu, argumentujúc nesprávnosťou napadnutého rozhodnutia. Úlohou ústavného súdu však nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

10. Sťažovatelia ústavnou sťažnosťou síce formálne (dovoľávaním sa ústavného imperatívu zachovania základného práva na súdnu ochranu) tvrdia ústavnú nonkonformitu napadnutého rozhodnutia, za týmto formálnym tvrdením však neuvádzajú argumentáciu, ktorá by označovala (ad maius zakladala) presah tvrdenej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia do roviny ústavných princípov, ktoré tvoria obsah označeného základného práva.

11. Sťažovatelia kritizujú odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné.

12. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

13. Ako už ústavný súd uviedol, nariadenie neodkladného opatrenia súdy odôvodnili poukázaním na neúčelnosť nariadenia zabezpečovacieho opatrenia (nehnuteľnosti už ušli z majetku dlžníka do majetku sťažovateľov); na splatnosť peňažnej pohľadávky dlžníka voči žalobcovi v hodnote porovnateľnej k hodnote blokovaných nehnuteľností; na konanie o vymoženie predmetnej pohľadávky (iniciované žalobcom proti dlžníkovi) vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 15 C 149/2014; na konanie o odporovacej žalobe proti ukracujúcemu úkonu dlžníka a taktiež na systematickosť ukracujúcich úkonov dlžníka a snahu sťažovateľov nehnuteľnosti previesť na ďalšie osoby.

14. Sťažovatelia s právnym názorom všeobecných súdov jednoducho nesúhlasia. Základné právo na súdnu ochranu garantované ústavou však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie návrhu účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

15. Ústavný súd z uvedených dôvodov nenašiel priestor pre spochybnenie napadnutého rozhodnutia a ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2020

Martin Vernarský  
predseda senátu